

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 415/2025-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24C/43/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24C/43/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. mája 2025 (doplnenou podaniami z 19. júna 2025 a 21. júla 2025) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24C/43/2021. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať

v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 7 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej s'ťažnosti, jej doplnení a príloh vyplýva, že Okresnému súdu Bratislava III bola 19. mája 2021 doručená žaloba o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. S'ťažovateľ v procesnom postavení žalovaného namieta, že ku dňu podania ústavnej s'ťažnosti boli vykonané len procesné úkony súvisiace s prípravou pojednávania, avšak súdne pojednávanie dosiaľ nebolo nariadené.

3. Návrhom z 12. februára 2024 sa s'ťažovateľ domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým žiadal konajúci súd o uloženie povinnosti žalobcovi zložiť peňažnú sumu do úschovy na súde do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

4. Mestský súd uznesením č. k. B3-24C/43/2021-774 z 13. marca 2024 zamietol s'ťažovateľov návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Dňa 28. marca 2024 s'ťažovateľ podal odvolanie proti tomuto uzneseniu, pričom následne odvolací súd uznesením č. k. 2Co/80/2024-992 z 19. augusta 2024 nevyhovel podanému odvolaniu.

5. Uznesením č. k. B3-24C/43/2021-1027 zo 7. marca 2025 okresný súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. B3-24C/11/2021, v ktorom uviedol, že namietané konanie prerušil aj s prihliadnutím na návrh s'ťažovateľa, avšak s'ťažovateľ dodáva, že predmetný návrh vzal späť v rámci komplexného vyjadrenia z 30. novembra 2023. Aj predmetné svedčí podľa s'ťažovateľa o nesústrednej, neefektívnej činnosti mestského súdu.

6. Po podaní odvolania proti uzneseniu o prerušení konania mestský súd realizoval procesné úkony súvisiace s predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ktorému bola zaslaná 24. júna 2025.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 415/2025-22 z 26. augusta 2025 prijal ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa na ďalšie konania v celom rozsahu.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

8. S'ťažovateľ vo vzťahu ku kritériu právnej a faktickej zložitosti veci zdôrazňuje, že obdobné konania nemôžu byť považované za náročné, keďže tvoria bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

9. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, ktorým je správanie s'ťažovateľa, tento uvádza, že neexistujú žiadne okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu.

10. S'ťažovateľ poukazuje na to, že namietané konanie nie je právoplatne skočené vo všetkých jeho zložkách, teda ani čo sa týka merita veci, ani čo sa týka náhrady trov konania, ani po 4 rokoch od jeho začatia a zdôrazňuje, že do dňa podania ústavnej s'ťažnosti mestský súd nenariadil ani jedno súdne pojednávanie napriek tomu, že došlo k výmene písomných vyjadrení medzi sporovými stranami, a nič tak nebránilo konajúcemu súdu nariadiť termín súdneho pojednávania.

11. S'ťažovateľ zastáva názor, že mestský súd svojim nesústredeným, neefektívnym a ne hospodárnym konaním spôsobuje neprimerané a zbytočné prietahy, čím prehľbuje stav právnej neistoty s'ťažovateľa.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Mestský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1SprV/608/2025 zo 16. októbra 2025, ktorého súčasťou je i prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní a stanovisko zákonného sudcu.

13. Zákonný sudca okrem iného uviedol, že spory o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov síce tvoria bežnú civilnoprávnu agendu súdov, avšak tieto bývajú v praxi jednými z najzložitejších, keďže sporové strany sa často nevedia dohodnúť ani len na rozsahu masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov a už vôbec nie na hodnote jednotlivých vecí, čo znamená veľké množstvo sporných otázok a rozsiahle dokazovanie. Súd poukázal na veľký rozsah masy vyporiadavaného majetku, ako aj celého spisového materiálu.

14. Z hľadiska správania sporových strán sťažovateľ síce formálne poskytoval súdu súčinnosť a riadne a včas doručil súdu dôkazy, avšak zároveň zaťažoval súd nedôvodnými návrhmi, ktorými sa musel zaoberať tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, pričom jediným efektom týchto jeho návrhov bolo predlžovanie konania.

15. Vo vzťahu k prerušeniu konania súd uvádza, že aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ už netrval na prerušení konania a žiadal o nariadenie pojednávania, z úradnej povinnosti v ďalšom priebehu konania posudzoval existenciu prekážky brániacej pokračovaniu v konaní z hľadiska toho, či je daný dôvod na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že dôvod na prerušenie konania je daný (spor o určenie vlastníctva bytu, ktorý je súčasťou masy BSM).

16. V prejednávanej veci koná podľa názoru zákonného sudcu (vyjadrujúc sa však len k obdobiu keď mu vec bola pridelená, teda po 22. decembri 2022) plynule a vykonáva potrebné úkony na to, aby bola vec v primeranej dobe prejednaná a rozhodnutá. Súd (súd prvej inštancie a zároveň aj odvolací súd) vykonáva vo veci úkony a je činný s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, keď opakovane rozhodoval o návrhoch sťažovateľa, pričom dosiaľ rozhodoval vecne správne a zákonne v zákonom stanovenej lehote, a tiež konal primerane rýchlo aj s prihliadnutím na jeho zaťaženosť. Mestský súd uvádza, že v prejednávanej veci k takému konaniu, resp. opomenutiu konania, ktoré by bolo možné považovať za porušenie práva sťažovateľa na verejné prerokovanie i veci bez zbytočných prietahov, nedošlo.

III.2. Replika sťažovateľa:

17. Sťažovateľ poukázal na to, že vyjadrenie mestského súdu sa týka len obdobia po pridelení veci aktuálnemu zákonnému sudcovi, pričom prietahy v konaní vznikli už aj v predchádzajúcom období. Z chronológie úkonov predloženej mestským súdom vyplýva, že v konaní sa vyskytli opakovane obdobia nečinnosti súdu.

18. Sťažovateľ považuje argumentáciu sťažovateľa, že spis má v tomto štádiu viac ako 1 000 strán, resp. poukaz na rozsah majetku a záväzkov tvrdených jednotlivými sporovými stranami za bezpredmetnú, keďže ani právne či fakticky zložitá vec nezbavuje zákonného sudcu povinnosti viesť konanie sústredene, efektívne a bez prietahov.

19. Sťažovateľ uvádza, že jeho aktivita spočívajúca v podávaní procesných návrhov či odvolaní nemohla ovplyvniť dĺžku namietaného konania v ústavne neakceptovateľnom rozsahu, pričom nie je vinou sťažovateľa, že súd do dnešného dňa nenariadil termín vôbec prvého pojednávania v namietanom konaní.

20. V súvislosti s prerušením napadnutého konania sťažovateľ namieta, že súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami, čo vyplýva priamo z dikcie § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania bude predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo. Sťažovateľ akcentuje na skutočnosť, že k prerušeniu namietaného konania bude môcť dôjsť až po tom, čo súd vykoná všetky relevantné úkony dokazovania na účely zistenia masy BSM, že poslednou spornou otázkou ostane len právoplatné určenie vlastníckeho práva k bytu, až v takom prípade, ak dovedy nebude v spore o určenie vlastníctva k bytu rozhodnuté, bude môcť prerušiť toto namietané konanie, nie však predtým.

21. Sťažovateľ uzavrel, že mestský súd neposkytol dostatočné argumenty, ktoré by z ústavnoprávneho hľadiska ospravedlňovali jeho nesústredený a neefektívny postup, ako ani neprimeranú a ústavne nonkonformnú dĺžku namietaného konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

22. Sťažovateľ podstatnou časťou argumentácie tvrdí, že zo strany mestského súdu konajúceho v jeho veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

23. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny), osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

26. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „*súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb*“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „*súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania*“.

27. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

28. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

29. V tomto kontexte ústavný súd konštatuje, že predmet sporu (vyporiadanie BSM) je pre samotného sťažovateľa nepochybne dôležitý, nepatrí však do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

30. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť prejednáwanej veci, ústavný súd konštatuje, že spory o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Vychádzajúc zo súdnej praxe, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania bývajú skutkovo náročnejšie, avšak v posudzovanom prípade nebol vo veci ešte ani len nariadený prvý termín pojednávania, teda dokazovanie ešte ani nezačalo, preto k jeho náročnosti nemožno zaujať stanovisko.

31. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. V súlade s judikatúrou ESLP sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 vo veci Dostál proti Českej republike, bod 220).

33. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľ počas konania dvakrát neúspešne žiadal o nariadenie neodkladného opatrenia a dvakrát podal proti rozhodnutiu mestského súdu i odvolanie, čím čiastočne prispel k predĺženiu napadnutého konania.

34. Tretím hodnotiacim kritériom je postup mestského súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od jeho začatia (19. mája 2021) až do dňa podania ústavnej sťažnosti nielenže nebolo právoplatne skončené, ale nebolo v ňom otvorené ani prvé pojednávanie. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dĺžku konania poznačili opakujúce sa obdobia krátkodobej nečinnosti, ako aj nesústredená činnosť súdu spojená s prípravou veci na jej prejednanie, ku ktorému ani po 4 a pol rokoch nedošlo. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti je napadnuté konanie (neprávoplatne) prerušené a odvolací súd rozhoduje o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o prerušení konania, preto sa v okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd zdrží posudzovania efektivity konania mestského súdu v súvislosti s rozhodnutím o prerušení konania.

35. Ústavný súd s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (4 a pol roka), na zistené obdobia nečinnosti mestského súdu a jeho neefektívny postup, keď sa napadnuté konanie stále nachádza vo fáze prípravy na otvorenie prvého pojednávania, dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priťahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

36. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú jej ustanovenia určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Vymedzenie rozsahu pôsobnosti charty pre členské štáty konkretizujú vysvetlivky k Charte základných práv Európskej únie [Ú. v. EÚ C 303, 14. 12. 2007, s. 17 - 35 (ďalej len „vysvetlivky“)], ktoré sa majú podľa čl. 6 ods. 1 tretieho pododseku Zmluvy o Európskej únii riadne zohľadniť a na ktoré sa má podľa čl. 52 ods. 7 charty náležite pri jej výklade prihliadať (pozri napr. aj rozsudok DEB, C 279/09, EU:C:2010:811, bod 32). Podľa vysvetliviek k čl. 51 charty, ktoré poukazujú na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), *„povinnosť rešpektovať základné práva vymedzené v rámci Únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie“*. Ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti práva Únie, základné práva zaručené chartou musia byť dodržané a nemôže nastať prípad, ktorý by spadal pod právo Únie a neuplatnili by sa základné práva zaručené chartou (pozri rozsudok Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 21).

37. Z uplatniteľnosti práva Únie vyplýva uplatniteľnosť základných práv zaručených chartou. Judikatúra Súdneho dvora, na ktorú odkazujú aj vysvetlivky k čl. 51 charty, spresňuje situácie, keď konanie členských štátov spadá do rámca pôsobnosti práva Európskej únie. Je to tak v troch situáciách, a to ak členské štáty preberajú (implementujú) právo Únie (pozri rozsudok Hubert Wachauf proti Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, 5/88, EU:C:1989:321), ak ich konanie spadá pod výnimku z uplatňovania únijných pravidiel prípustnú samotným právom Únie [pozri rozsudok Elliniki Radiophonia Tiléorassi AE a Panellinia Omospondia Syllogon Prossopikou proti Dimotiki Etairia Pliroforissis a Sotirios Kouvelas a Nicolaos Avdellas a iní. („ERT“), C-260/89 EU:C:1991:254] a napokon ak vo všeobecnosti ich konanie spadá do rámca práva Únie [pozri rozsudok Daniele Annibaldi proti Sindaco del Comune di Guidonia a Presidente Regione Lazio („Annibaldi“), C-309/96, EU:C:1997:631]. O tretiu situáciu ide vtedy, ak sa v konkrétnej

a špecifickej situácii v určitej spojitosti uplatní osobitná hmotnoprávna norma práva Európskej únie (pozri rozsudok Karner, C 71/02, EU:C:2004:181, body 48 až 53; rozsudok Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105).

38. K aplikovateľnosti charty v prejednávanej veci sa sťažovateľ vyjadruje len vo všeobecnej rovine, a to citáciou judikatúry. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ je občanom Európskej únie, nepostačuje pre záver o aplikovateľnosti základných práv zaručených chartou. Primárnym kritériom aplikovateľnosti charty totiž nie je občianstvo sporovej strany v civilnom súdnom konaní, ale výkon práva Európskej únie v konkrétnom posudzovanom prípade, teda to, či vnútroštátna právna úprava, ktorá má byť v danej kauze uplatnená, spadá do pôsobnosti únieového práva. Z obsahu ústavnej sťažnosti (vrátane jej doplnenia), príloh k nej priložených ani zo skutkových zistení ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že mestský súd vo veci sťažovateľa aplikoval právo Európskej únie, resp. že by sa predmet posudzovaného konania týkal práva Európskej únie (III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013, IV. ÚS 166/2021). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že čl. 47 charty nie je na vec sťažovateľa aplikovateľný *ratione materiae*, preto ústavnej sťažnosti v uvedenej časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Príkaz konať vo veci a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

39. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

40. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 14/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou vo veci konal.

41. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku rozhodnutia) návrhu sťažovateľa, aby prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, keďže konanie je neprávoplatne prerušené a vec je mimo dispozície mestského súdu, z dôvodu, že odvolací súd rozhoduje o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu o prerušení konania.

42. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

43. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

44. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

45. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie 7 000 eur.

46. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

47. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy, opakovanú krátkodobú nečinnosť a neefektívny postup mestského súdu, ústavný súd, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku rozhodnutia).

48. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

VI.

Trovy konania

49. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia a ktoré si sťažovateľ uplatnil.

50. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania ústavný súd priznal sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby (vyjadrenie k stanovisku mestského súdu), ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré nie sú obsiahnuté v samotnej ústavnej sťažnosti, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Ústavný súd teda sťažovateľovi priznal náhradu za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty, celkovo vo výške 949,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

51. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu